

ΘΕΑΤΡΟ

Κριτική

από την ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΡΑΠΑΝΑΚΗ

«Δωδεκάτη Νύχτα»

ΣΕ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ και σκηνοθεσία Νίκου Χουρμουσιδάδη, η Πειραματική Σκηνή της Τέχνης παρουσίασε στο Ανοιχτό Θέατρο στον Γκύξη την σαιξπηρική κωμωδία «Δωδεκάτη Νύχτα».

Η συγκεκριμένη πεντάπρακτη κωμωδία στηρίζεται σε ένα σύνολο μεταφρασμένων και αναντιστοιχιών όσον αφορά τα πρόσωπα και τις καταστάσεις που δημιουργούνται γύρω από αυτά. Ένα διαρκές παιχνίδι μεταξύ αυτού που φαίνεται να είναι και αυτού που πραγματικά είναι. Χρόνος: τέλος φθινοπώρου. Τόπος: η μυθική Ιλλυρία, όπου καταλήγει η Βιόλα μετά από ένα ναυάγιο που την χωρίζει από το δίδυμο αδελφό της, Σεμπάστιαν. Αρχίζοντας με τη μεταμόρφωση της Βιόλα σε Σεζάριο — απεσταλμένο του Δούκα Ορσίνιο στην αγαπημένη του κόμισσα Ολίβια — η υπόθεση εξελίσσεται σε μία σειρά από περιστατικά παρεξηγήσεων, όπου ο έρωτας αποτελεί τον θεμέλιο λίθο όχι μόνο της δράσης, αλλά και μιας αλυσίδας γεγονότων που βασίζονται σε πλάνες και ψευδαισθήσεις, αφού ένας αριθμός χαρακτήρων στο έργο ερωτεύεται λάθος πρόσωπο, του οποίου η ταυτότητα στην τελευταία πράξη ξεκαθαρίζει και αποκαθίσταται.

Η παράσταση άρχισε με τη δεύτερη σκηνή της α' πράξης, δηλαδή με τη Βιόλα και τον πλοίαρχο, οι οποίοι μετά το ναυάγιο βρέθηκαν στη μυθική χώρα Ιλλυρία όπου μια φθινοπωρινή βροχή ανέδειξε τις μελαγχολικές μυρωδιές μιας μεταβατικής εποχής του χρόνου. Έτσι άρχισε μια παράσταση χαμηλών τόνων μέσα

στη μελωδία της μουσικής του Ηρακλή Γεωργαλίδη και τις πινελιές του φωτός του Στράτου Κουτράκη. Τα τραγούδια, σε ελεύθερη απόδοση Νίκου Χουρμουσιδάδη, διατήρησαν τους ήπιους τόνους, δημιουργώντας ένα αίσθημα ρομαντισμού και ευαισθησίας, έτσι όπως πλαισιώθηκαν από το αφαιρετικό σκηνικό του Απόστολου Βέττα.

Οι ελλεικρινείς προσπάθειες των ηθοποιών δεν κατάφεραν να αποτρέψουν κάποια χαλαρά σημεία στην εξέλιξη της πλοκής που αποδυνάμωσαν τη δυνατή εσωτερική συνοχή του κειμένου. Αναμφισβήτητα, ο Άγγελος Παπαδημητρίου ήταν ένας υπέροχος, απολαυστικός και ευρηματικός Μαλβόλιο, που δημιούργησε ένα ζωντανό και σπινθηροβόλο κλίμα ζωτικής ευφορίας, συντονίζοντας αρμονικά τους ρυθμούς της δράσης. Πέρα από μερικές ερμηνευτικές αδυναμίες, η συγκεκριμένη σκηνοθετική προσέγγιση, μέσα από τους βασικούς πόλους της μουσικής και της ατμόσφαιρας, ανέδειξε τους ήρωες μέσα από ένα φάσμα φθινοπωρινής μελαγχολίας και αναπόλησης παρουσιάζοντας μια διαφορετική εκδοχή της «Δωδεκάτης Νύχτας».